

Legista

Kancelaria Radcy Prawnego
Bogusława Nowakowskiego

Rumia, dnia 2007-04-06

Do
Trybunału Konstytucyjnego
w Warszawie

E B -Komornik Sądowego Rewiru III przy Sądzie Rejonowym
w P , ,

zastępowany przez

radcę prawnego Bogusława Nowakowskiego

adres do doręczeń:

Kancelaria Radcy Prawnego, 84-230 Rumia, ul. Grunwaldzka 22,

Sygnatura akt

Ts 292/06

Stosownie do zarządzenia z dnia 28 marca 2007r, doręczonego dnia 02 kwietnia 2007r., w wykonaniu pkt 1 i 2:

Wskazuję konstytucyjne wolności i prawa skarżącego oraz określám sposób ich naruszenia przez art. 12 ust. 4 zd.1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki) Dz. U. Nr 179, poz. 1843)

1. Naruszone prawa lub wolności o charakterze konstytucyjnym:

- a. Zasada poprawności legislacyjnej,
- b. Zasada zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa,
- c. Zasada pewności i bezpieczeństwa prawnego – wywodzące się z art. 2 Konstytucji RP
- d. Prawo do rzetelności traktowania strony przez sąd oraz standardy wymagane dla procedur decydujących o dostępie do sądu wywodzące się z art. 45 Konstytucji.
- e. Zaufanie obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa,
- f. Prawo do równego traktowania stron postępowania

2. Sposób naruszenia wskazanych konstytucyjnych praw lub wolności:

- a. Art. 12 ust. 4 zdanie pierwsze ustawy dnia 17 czerwca 2004r., o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, jest niepoprawny legislacyjnie. Zawiera w sobie sformułowania niedookreślone: „*przyznanie odpowiedniej sumy pieniężnej*”,
- b. Art. 12 ust. 4 zdanie pierwsze ustawy dnia 17 czerwca 2004r., o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, jest niezgodny z wymogami poprawnej legislacji – pozostawia do arbitralnego uznania sądu wysokość „*odpowiedniej sumy pieniężnej*”,
- c. Art. 12 ust. 4 zdanie pierwsze ustawy dnia 17 czerwca 2004r., o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, pozostawia do arbitralnego uznania sądu kryteria, jakimi ma kierować się sąd ustalając „*odpowiednia sumę pieniężną*”,
- d. W zaskarżonym Art. 12 ust. 4 zdanie pierwsze ustawy dnia 17 czerwca, 2004r., o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki zapisana jest niekonstytucyjna norma kompetencyjna dla sądu, która stwarza podstawę do zasądzenia wynagrodzenia szkody niemajątkowej pomimo braku obiektywnego stwierdzenia wyrządzenia przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej.
- e. Sformułowanie „sąd może”, użyte na gruncie zaskarżonego przepisu, stwarza pole do dyskryminacyjnego traktowania Skarbu państwa lub komornika, tym bardziej, że osoba inicjującą postępowanie w stwierdzenie przewlekłości nie jest zobowiązana w jakikolwiek sposób do wykazania powstania po jej stronie szkody wyrządzonej przez działanie organu władzy publicznej.

- f. Ograniczenia wynikające z art. 12 ust. 4 ustawy z dnia 17 czerwca 2004r., o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843), oraz 394¹ kpc, zwłaszcza w zakresie wprowadzonego ograniczenia strony w prawach do sądu nie są proporcjonalne do obowiązków nakładanych na stronę pozwaną, ani do skutków, jakie wywołuje postanowienie i stwierdzeniu przewlekłości (wiązaną sądu w ewentualnym postępowaniu odszkodowawczym).
- g. Brak jasnych reguł i zasad ustalenia przez sąd zakresu odpowiedzialności oraz kwoty „odpowiedniej sumy pieniężnej”.

Wskazuję konstytucyjne wolności i prawa skarżącego oraz określám sposób ich naruszenia przez art. 394¹ § 1 oraz § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 ze zm.) w zw. Z art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki) Dz. U. Nr 179, poz. 1843)

1. Naruszone prawa lub wolności o charakterze konstytucyjnym:

- a) Zasada przyzwoitej legislacji,
- b) Zasada zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa,
- c) Zasada pewności i bezpieczeństwa prawnego – wywodzące się z art. 2 Konstytucji RP,
- d) Prawo do sądu wywodzące się z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2, art. 78 Konstytucji RP,
- e) Prawo do dwuinstancyjnego postępowania wywodzące się z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2, art. 78 Konstytucji RP,
- f) Prawo do zaskarżenia orzeczenia wydanego w pierwszej instancji wywodzące się z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2, art. 78 Konstytucji RP,
- g) Prawo do jednakowego traktowania (równości) stron postępowania sądowego wywodzące się z art. 32 ust. 2 Konstytucji RP,
- h) Niemożność korzystania z konstytucyjnych praw wywodzące się z art. 31 ust. 3 Konstytucji,
- i) Prawo do rzetelności traktowania strony przez sąd oraz standardy wymagane dla procedur decydujących o dostępie do sądu wywodzące się z art. 45 Konstytucji.

2. Sposób naruszenia wskazanych konstytucyjnych praw lub wolności:

- a) Art. 394¹ § 2 kpc w związku z art. 8 ust.2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004r., o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843) rozumiany w ten sposób, że nie przewiduje możliwości złożenia zażalenia na postanowienie sądu drugiej instancji wydane w wyniku rozpatrzenia skargi na prawo do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, prowadzonego przed Sądem Rejonowym lub komornikiem, wydanego w trybie ustawy z dnia 17 czerwca 2004r., o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843),

zamyka komornikowi oraz innym, wobec których orzeczono została przewlekłość postępowania, drogę do zaskarżenia postanowienia sądu wydanego w trybie tejże ustawy,

- b) Art. 394¹ § 1 kpc w związku z art. 8 ust.2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004r., o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843) nie zezwala na kontrole instancyjną przed Sądem Najwyższym postanowienia sądu drugiej instancji wydanego w wyniku rozpatrzenia skargi na prawo do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, prowadzonego przed Sądem Rejonowym lub komornikiem, wydanego w trybie ustawy z dnia 17 czerwca 2004r., o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843),
- c) Pozbawieniu skarżącego tzw. prawa do wysłuchania, które wprawdzie nie zostało wyrażone w Konstytucji, jednak jest powszechnie uznawane za składową prawa do sądu. Korzenie tego prawa odnaleźć można w rzymskiej zasadzie *audiatur et altera pars*, znaczącej dosłownie „*niechaj będzie wysłuchana i druga strona*”.
- d) Potraktowanie postępowania w trybie ustawy z dnia 17 czerwca 2004r., o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843), jako postępowania incydentalne, do którego nie stosuje się przepisów Konstytucji, przyznających stronie prawo do zaskarżania orzeczeń wydanych w pierwszej instancji w świetle tego, że postanowienie uwzględniające skargę wiąże sąd w ewentualnym przyszłym postępowaniu cywilnym, w którym skarżący może dochodzić od strony przeciwnej odszkodowania lub zadośćuczynienia z tytułu stwierdzonej przewlekłości postępowania, tym samym nie daje prawa do traktowania „postępowania na przewlekłość postępowania” jako postępowania jednoinstancyjnego,
- e) Postanowienie uwzględniające skargę wiąże sąd w ewentualnym przyszłym postępowaniu cywilnym, w którym skarżący może dochodzić od strony przeciwnej odszkodowania lub zadośćuczynienia z tytułu stwierdzonej przewlekłości postępowania, co skutecznie uniemożliwia jakąkolwiek kontrolę sądową ustaleń dokonanych w ramach postępowania o stwierdzenie przewlekłości, oraz w ramach postępowania o odszkodowanie lub zadośćuczynienia z tytułu stwierdzonej przewlekłości, Brak postępowania odwoławczego powoduje niemożliwość weryfikacji prawdziwości poczynionych ustaleń, a tym samym pozbawia komornika szansy na eliminację błędów, informacji nieaktualnych, niepełnych lub nieprecyzyjnych.
- f) Orzeczenie sądu o stwierdzeniu przewlekłości postępowania tworzy stan „*sprawy osądzonej*” w zakresie istnienia przewlekłości. Stanowi ono niejako wyrok wstępny przesądzający o odpowiedzialności w ewentualnym przyszłym procesie o odszkodowanie, bez możliwości jego weryfikacji. W takiej sytuacji traktowanie postępowania w trybie ustawy z dnia 17 czerwca 2004r., o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843) jako wpadkowego – nierozstrzygującego o istocie sprawy – trzeba uznać za niezgodne z Konstytucją.

- g) Wyeliminowanie określonej grupy zawodowej i osób- z ogólnie przyjętych zasad postępowania sądowego oraz z korzystania z praw konstytucyjnych.
- h) Ograniczenia wprowadzone przez art. 349¹ §1 i §2 k.p.c. w związku z art. 8 ust. 2 ustawy dnia 17 czerwca 2004r., o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, – wskutek których nie jest możliwe złożenie zażalenia lub innego środka odwoławczego na postanowienie sądu drugiej instancji - nie są niezbędne w Polsce jako demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej albo wolności i praw innych osób.
- i) Brak zagwarantowanej jednakowej możliwości obrony praw i interesów poprzez zgłaszanie żądań i wniosków, przedstawianie twierdzeń i dowodów i korzystanie ze środków zaskarżenia dla podmiotu wobec, którego toczy się postępowanie o stwierdzenie przewlekłości. **Powód od dnia wniesienia skargi na przewlekłość postępowania posiadał uprawnienia strony w pełnym zakresie natomiast pozwany uzyskał uprawnienia strony dopiero po zgłoszeniu udziału w postępowaniu i to tylko w zakresie rozpoznania skargi. Dopiero od tej chwili skarżący mógł korzystać z przyznanych mu ustawą ograniczonych praw strony.**
- j) Prawa strony w postępowaniu o stwierdzenie przewlekłości postępowania zostały ograniczone do prawa odebrania odpisu niezaskarżalnego postanowienia o stwierdzeniu istnienia przewlekłości bez możliwości jakiegokolwiek kontroli merytorycznej tego postanowienia. Wydawane jest ono, bowiem na posiedzeniu niejawnym (art. 397 § 1 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania). **W sprawach o przewlekłość sądy zaś nie korzystają z określonej w art. 148 § 2 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy skargowej, możliwości skierowania sprawy na posiedzenie jawne, także wówczas, gdy sprawa podlega rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym.**

RADCA PRAWNY

.....*Bogusław Nowakowski*.....
Ed/E 176

Załączniki:

1. odpis pisma w 5 egzemplarzach